

RÆSON følger situationen i Iran

Nyhedsmagasinet RÆSON diskuterer Iran med danske eksperter og politikere. Dette dokument opdateres løbende på: www.raeson.dk/iran.pdf

- Lars Erslev: "Undertrykkelsen vil blive brutal"
- Uffe Ellemann: "Vores helt nære interesse er atomprogrammerne"
- Katrine Barnekow: "Vesten må ikke tage parti"
- Naser Khader (K): "Ayatollah Khamenei har skudt sig selv i foden"
- Søren Espersen (DF): "Per Stig Møller har optrådt handlingslammet"
- Yildiz Akdogan (S): "Irans befolkning er ved at miste modet"

Har udviklingen i Iran nået et punkt, hvor det nu er umuligt at forestille sig en tilbagevenden til status quo?

ERSLEV: På en måde ja! Man kan sige, at det afgørende udtryk for, at der er en meget stor del af den iranske befolkning ønsker forandringer politisk, men i høj grad også socialt og økonomisk, kom med valget af Mohammad Khatami i 1997. Siden da

har det ikke været muligt for regimet at stoppe diskussionen og kravene om forandringer. Men skuffelsen over, at Khatami stort set ikke kom igennem med afgørende forandringer var stor, navnlig i hans anden periode, hvor han blev set som politisk impotent og en kastebold i regimet. Det var formentlig denne frustration og skuffelse sammenholdt med, at Ahmadinejad lovede økonomiske reformer, der gjorde, at han blev valgt sidste gang. Men han har *heller* ikke indfriet sine løfter – utilfredsheden med ham er stor mange steder i Iran og det var derfor særdeles overraskende, at han blev valgt så entydigt i anden omgang – det kan kun være snyd.

Forskellen fra tidligere til i dag er derfor, at det entydigt er regimet, som mange iranere i dag retter utilfredsheden mod. Derfor vil protester formentlig fortsætte og regimet vil tone rent flag og slå hårdt ned. Det mest sandsynlige scenario er, at undertrykkelsen vil vokse og blive brutal som man kender det fra militærdiktaturer. Selvfølgelig kan man håbe på og ikke helt udelukke, at demonstrationerne og protesterne breder sig på sammen måde som i 1978 og 1979 med strejker, militær og politi, der skifter side etc. Lige nu er det dog nok den brutale undertrykkelse, der desværre er mest nærliggende – men det vil alt andet lige tvinge regimet til en ny politik som ikke er holdbar i det lange løb.

ELLEMANN: Ja, ånden er sluppet ud af flasken – og selv om det lykkes regimet at kvæle protesterne, er der startet noget, som ikke kan slettes.

BARNEKOW: Ja, med de menneskemængder vi har set på gaderne, og med den åbenlyse revne, der er slået ned gennem Irans inderste magtstruktur, tror jeg det er svært at forestille sig en fuldstændig tilbagevenden til status quo. Om det så betyder at regimet decideret må gå af i denne omgang, er jeg mere i tvivl om, men når Rafsanjani, Mousavi og Khatami holder fast i deres anklager om valgsvindel, og selv vogternes råd går ud og sår delvist tvivl om Khameneis 'guddommelige valgresultat', kan jeg ikke se at alt bare kan blive ved 'det gamle' igen. Styret, hvem end det så ender med at være, vil være nødt til at tage forløbet op til og efter valget i betragtning.

KHADER: Hvis situationen før valget var status quo, så tror jeg, at præsteskrabet har skudt sig selv i foden, når Ayatollah Ali Khamenei for et par dage siden erklærede valgresultatet nærmest givet af Gud. Khamenei undergraver sin egen autoritet ved at vælge side, og dermed sætter han Ayatollah-institutionen i mandshøjde politisk set, hvorfor jeg ikke tror at status quo længere kan genskabes bagefter.

ESPERSEN: Herboende iranere, som jeg er i kontakt med, fortæller, at man i Iran har overskredet "the point of no return", men samtidig siger de, at de frygter, at det desperate regime på et tidspunkt vil sætte ind med overvældende vold, fængslinger og henrettelser for at standse det opgør med mullah-styret, der er i sin vorden. Samtidig fortæller de mig, at oprøret ikke har at gøre med Ahmadinejad eller Mousavi – den diskussion er uinteressant, for der er stort set ingen forskel på de to – men drejer sig om kampen mod det undertrykkende, fascistiske regime.

AKDOGAN: Det er forkert at tale om status quo, for det vil aldrig blive det samme som før. Noget er sket, nogen mennesker har trodsset regimet og gået på gaden

og en ung kvinde, Neba Agha Sultani mistede livet pga. sin handling. Disse billeder vil altid hænge i de mange unge iranernes bevidsthed.

Spørgsmålet er så fra status quo til hvad? Desværre viser seneste to-tre dages begivenheder, politiets aggressive handlinger og de stadig færre demonstranter på gaden, at befolkningen er ved at miste kræfterne og modet. Fra optimisme og handling er der indtrådt en pessimisme, som bunder i de trusler og fysisk såvel som psykisk vold mange af dem udsættes for.

Noget tyder på at vilkårene for befolkningen ser dystre ud. Det kan være adgang til udenlandske medier, kvindernes påklædning, hvor eksempelvis tørklædet var gledet lidt bagover på hovedet. Jeg tør heller ikke tænke på, hvad der sker med de mange unge demonstranter, som er blevet identificeret af politiet?

Men hvis man skal se lidt optimistisk på det er Pandoras æske åbnet, dvs. præstestyret har også indset, at de bør træde varsomt. Det, de ikke havde forventet ville ske, skete – altså at flere tusinde – især unge – mennesker gik på gaden og spurgte efter/krævede retfærdighed. Fordi man "bare" ikke kan bortforklare 3 mio. stemmer - det kræver en forklaring selv om man er den øverste religiøse myndighed og hedder Ayatollah Ali Khamenei!

Hvordan skal Danmark/EU forholde sig i den nuværende situation?

ERSLEV: Danmark og EU skal officielt protestere til Iran over, at der bruges vold mod demonstranter.

ELLEMANN: Vi skal påtale og protestere imod krænkelse af universelle menneskerettigheder – men vi skal være meget forsigtige med ikke at vælge side i striden, for det vil blive misbrugt af magthaverne.

BARNEKOW: Afventende, som man gør, mener jeg. Det værste man lige nu kan gøre ved oppositionen i Iran er at gøre den til Vestens lakajer. At vise folkelig opbakning er fint, men politiske kommentarer bør blive ved 'vi holder skarpt øje med udviklingen...' (herunder naturligvis en evt. yderligere eskalering af magtanvendelse) uden at man decideret tager parti.

KHADER: Jeg synes det er fornuftigt, at vi på nuværende tidspunkt protesterer højt, men ikke intervernerer aktivt. I Mellemøsten er dét at blive stemplet 'Vestens lakajer' og som redskab for Vesten med til at underminere den opbakning dem, der protesterer, har i befolkningen. Man skal også huske på, at protesterne retter sig mod præsteskabet, og styret i Iran, men det er ikke nødvendigvis – endnu – en invitation til vestlig indflydelse.

ESPERSEN: Danmark har i 30 år officielt været modstander af præstestyret, og har i årenes løb gang på gang protesteret over det fascistiske system, som afløste Shah-styret. Tilmed er Danmark en aktiv del af de restriktioner, der i gennem årene har været brugt mod styret. Så på den baggrund forekommer det jo nærmest surrealistisk, at i en situation, hvor det iranske

folk – med fare for liv og helbred – rejser sig i et opgør mod det bestialske mullah-styre – ja, så holder det officielle Danmark mund. Udenrigsminister Per Stig Møller var dag efter dag handlingslammet, og først da der kom en direkte ordre fra EU om at "indkalde ambassadøren til samtale", stod han frem. Endnu et tragisk og sigende eksempel på, at Danmarks udenrigspolitik føres af Bruxelles.

AKDOGAN: Fet er fint at udenrigsministeren talte med den iranske ambassadør, men det er vigtigt at Danmark selvstændigt og via EU tager skarpt afstand fra det iranske regimes tiltag, såsom at lukke medierne eller true de unge demonstranter til tavshed. Et andet krav kunne være at udenlandske journalister fik lov til at komme ind i landet igen.

Befolkningen er ved at miste kræfterne og modet. Fra optimisme og handling er der indtrådt en pessimisme, som bunder i de trusler og fysisk såvel som psykisk vold mange af dem udsættes for.
- Akdogan

Khamenei undergraver sin egen autoritet ved at vælge side, og dermed sætter han Ayatollah-institutionen i mandshøjde politisk set, hvorfor jeg ikke tror at status quo længere kan genskabes bagefter. –
Khader

At vise folkelig opbakning er fint, men politiske kommentarer bør blive ved 'vi holder skarpt øje med udviklingen...' uden at man decideret tager parti.
- Barnekow

Det var særdeles overraskende, at Ahmadinejad blev valgt så entydigt i anden omgang – det kan kun være snyd.
- Erslev

Udenrigsminister Per Stig Møller var dag efter dag handlingslammet, og først da der kom en direkte ordre fra EU om at "indkalde ambassadøren til samtale", stod han frem. Endnu et tragisk og sigende eksempel på, at Danmarks udenrigspolitik føres af Bruxelles.
- Espersen

Hvis det er helt sikkert, at demonstranterne i en åben konfrontation vil tabe til regimet, er det så ikke amoralsk af vestlige politikere og medier at opmuntre dem på nogen måde?¹

ERSLEV: Vestlige politikere må stå fast på deres kerneværdier om ytringsfrihed, forsamlingsfrihed og ret til at demonstrere – såfremt det iranske regime reagerer med vold over iraneres ret til at manifestere sig skal såvel politikere som regeringer protestere. Derimod skal man nok være mere tilbageholdende med direkte at støtte demonstranterne i deres politiske udmeldinger fordi det iranske regime vil bruge dét til at skærpe undertrykkelsen med henvisning til udenlandsk indblanding. Med andre ord: støtten til demonstranterne skal være moralsk ved at bakke op om deres ret til at ytre sig, forsamle sig og lave demonstrationer og officielle protester mod brug af vold over for det iranske regime.

ELLEMANN: "Amoralsk"? I denne situation tillader jeg mig at tænke køligt realpolitisk: Vores helt nære interesse er at være på talefod med regimet i Iran vedrørende atomprogrammerne – uanset hvem der så sidder på magten. Og derfor er det ikke et spørgsmål alene om moral, hvordan man forholder sig til oppositionen. Det er også et spørgsmål om hvordan man påvirker udviklingen. Og ved at opmuntre oppositionen, risikerer man at svække dens muligheder

for at komme til orde. Men som jeg sagde tidligere: Ånden er sluppet ud af flasken. På et eller andet tidspunkt vil der ske en ændring i den nuværende situation. Det er bare meget begrænset hvad vi kan gøre for at fremme udviklingen. Vi kan derimod bremse den, så let som ingenting, hvis vi lader følelserne løbe af med os.

BARNEKOW: Der er jo flere måder at demonstrere på. De natlige råb er også en demonstration. Men som anført ovenfor synes ikke politikerne i Vesten skal blande sig direkte. En voldelig konfrontation mod regimet er svær at vinde. Men hvis vi igen kommer til at se massive, fredelige folkemængder ('pæne' familier og ikke kun vrede unge) i gaderne, tror jeg det bliver svært for regimet at sætte ind med hård magtanvendelse.

KHADER: Nej, vi skal holde med bevægelser, der bevæger sig i retning af frihed og demokrati og så skal vi vurdere fra gang til gang, hvad der er fornuftigt at gøre. Fx var det fornuftigt da USA under Bush Senior op til Murens fald i 1989 støttede moralsk, men afholdt sig fra direkte involvering. Og det viste sig jo også, at folket kunne selv. Men vi skal være meget observante. Og vi skal råbe rigtig højt – både i regeringen og på gaden – at det iranske styre skal styre sig.

ESPERSEN: Da tjekkoslovakerne i 1960'erne rejste sig i oprør mod de sovjetkommunistiske undertrykkere, fik de den moralske opbakning fra politikere i det frie vesten. Da de sorte rejste sig mod apartheid-styret i Sydafrika, var det med moralsk opbakning fra det frie vesten. Hvis ikke modige folk, som er parate til at sætte deres liv på spil, kan være helt sikre på vor fulde og utvetydige opbakning mod de brutale, er det nærmest som at spytte disse modige folk i ansigtet. Så vor lette opgave er blot at give den totale opbakning – selv når der er udsigt til, at frihedens kræfter vil kunne lide nederlag.

AKDOGAN: Det er meget vigtigt at den iranske befolkning mærker at nogen udefra ser, hører og reagerer på deres situation. Den iranske befolkning ved ligeså vel som de vestlige medier og politikere at vejen fra et præstestyre til reelt demokrati/folkestyre er lang og omkostningsfyldt. Men hvis den unge generation mener det er værd at kæmpe for, ja så skal de også have opbakning udefra – dvs. fra Vesten.

Betyder protesternes omfang, at vi i vesten har undervurderet den iranske befolknings utilfredshed med regimet?

ERSLEV: Nej, det mener jeg ikke.

ELLEMANN: Muligvis. Det er svært at sige.

BARNEKOW: Nej. Jeg tror ikke utilfredsheden har været undervurderet – i hvert fald ikke i forskningen. Men da iranerne i 2002 måtte indse, at deres daværende reformvenlige præsident reelt var nærmest magtesløs overfor de radikale konservative kræfter, især efter at Bush-administrationen valgte at honorere de begyndende fremskridt i forholdet mellem USA og

¹ fx jf. debatten med Zbigniew Brzezinski, "Morning Joe" på MSNBC 19/6 2009

Iran med 'Ondskabens akse'-allegorier og trusler om invasion, tror jeg, at de mistede modet til at håbe på at forandring var indenfor rækkevidde. Med en blodig revolution, og ditto krig og Irak, samt med billedet af de nuværende post-invasionstilstande i nabolandene Irak og Afghanistan, tror jeg iranerne hellere ville håbe på en opblødning med tiden, end en decideret omvæltning. Derfor tror jeg faktisk også, at Obamas 'udstrakte hånd' har en kolossal betydning for hvad der sker i Iran nu. Hvis USA ikke længere er Irans fjende (og en invasion således ikke lurer lige om hjørnet) giver det måske mod til at stille krav til styret.

KHADER: Nej, det har ulmet under overfladen i mange år, men valgfuskeriet var dråben. For tre-fire måneder siden talte man om "læbestifts-revolutionen", hvor flere og flere kvinder begyndte at gå med læbestift og trække tørklædet lidt ned for at provokere det religiøse politi. Men jeg tror det iranske styre har undervurderet det.

ESPERSEN: Det er desværre et kendt fænomen, at den vestlige verdens efterretningstjenester bliver dårligere og dårligere til at forudse noget som helst af, hvad der foregår i den muslimske verden. At mere end en million mennesker nu på en weekend kan rejses til oprør mod mullah-styret – og at ingen i vesten for bare en måned havde nogen anelse om, at en sådan overvældende modkraft fandtes i Teheran, er endnu et sørgeligt eksempel på efterretningstjenesternes krise. Vi politikere har ikke undervurderet eller overvurderet noget som helst hvad angår den iranske befolknings utilfredshed med regimet. Vi har såmænd, mig bekendt, blot ikke fået nogen orientering herom af vore efterretningstjenester.

AKDOGAN: I vetsen har vi i al for lang tid kun talt om om 'regimet Iran' når vi diskuterede landet og desværre alt for lidt om befolkningen. Derfor har vi nok heller ikke haft fingeren på pulsen mht. hvilken udvikling, der er sket og sker – især siden de moderne medier og sociale fællesskaber er kommet til i landet. Det er jo den ultimative måde at få en idé om hvad der foregår og hvor udviklingen går hen af. Men fokus har været for meget på "Ondskabens Akse" og alt for lidt på den menige mand/kvinde på gaden. Og som alle andre unge mennesker ønsker også den nye generation af iranere at leve i frihed.

Vor lette opgave er blot at give den totale opbakning – selv når der er udsigt til, at frihedens kræfter vil kunne lide nederlag.
- Espersen

Militært og udenrigspolitisk set har Iran (i modsætning til Irak under Saddam Hussein) jo faktisk ikke handlet særligt aggressivt de sidste 30 år. Man har støttet nogle grupper udenfor Iran, men ikke med store våben.

- Barnekow

Manden er totalt utilregnelig. Det skaber ustabilitet i hele området, og utryghed i nabolandene vil initiere en oprustning hele vejen rundt i regionen.

- Khader

Som alle andre unge mennesker ønsker også den nye generation af iranere at leve i frihed.

- Akdogan

Kan vi acceptere et atombevæbnet Iran, hvor Ahmadinejad er præsident?

ERSLEV: Som Huntington skrev i sin bog i 1996 kan vi i det lange løb ikke forhindre, at tredje verdensstater får masseødelæggelsesvåben. At forhindre det ville forudsætte en helt ny tilgang til problemet – lidt ad de linjer, Obama pegede på i sin berømte tale i Prag. Men det er klart, at Israel og USA ikke vil acceptere at Iran får atomvåben, hverken med Ahmadinejad eller Mousavi og vil gøre alt – inklusive militære aktioner om nødvendigt – for at forhindre det. Sker det alligevel, at Iran i hemmelighed får bomben, er det en ny situation.

ELLEMANN: Nej, naturligvis ikke. Men hvad skal vi stille op, hvis det rent faktisk sker? Det er det store spørgsmål. Derfor ligger det som en tung sky over den aktuelle situation, at uanset hvem, der besidder magten, skal vi forsøge at komme til en forståelse med hensyn til atomprogrammerne.

BARNEKOW: Nu er det jo begrænset hvor stor magt Ahmadinejad har. Især i forhold til militær og udenrigspolitik. Her er det Khamenei, der i den grad har det sidste ord. Jeg ved ikke om det ligefrem vil gavne noget at Iran får atomvåben, men jeg tror ikke der er grund til at tro, at de vil have travlt med at bruge dem. Militært og udenrigspolitisk set har Iran (i

modsatning til Irak under Saddam Hussein) jo faktisk ikke handlet særligt aggressivt de sidste 30 år. Man har støttet nogle grupper udenfor Iran, men ikke med store våben. Jeg tror det handler om selvforsvar – et emne der naturligt har optaget iranerne meget, med den massive tilstedeværelse af fremmede tropper i regionen. Indien og Pakistan er jo begge atommagter, og har ikke underskrevet NPT (ikke-spredningstraktaten, red.). Ikke desto mindre er de USAs allierede. Iranerne er sure over den åbenlyse forskelsbehandling, da mange opfatter i hvert fald Pakistan som langt mere ustabil. Iran må ikke engang anskaffe sig atomenergi til fredelige formål. Det opfattes som dobbeltmoralsk.

KHADER: Nej det kan vi ikke under nogen omstændigheder. Manden er totalt utilregnelig. Det skaber ustabilitet i hele området, og utryghed i nabolandene vil initiere en oprustning hele vejen rundt i regionen.

ESPERSEN: Den frie vestlige verden kan ikke acceptere et atombevæbnet Iran – så længe mullaherne regerer i Teheran; og så er det i øvrigt ligegyldigt, hvilken marionet-dukke, mullaherne for øjeblikket har hyret til at lege præsident. De omkring 40 kandidater, der stillede op til præsidentvalget, var alle forhåndsgodkendte af det uappetitelige Vogternes Råd. Og når man er i stand til at blive godkendt af Vogternes Råd, er man pr. definition på alle tænkelige måder så menneskeligt elendig, at man aldrig i livet må få udleveret nøglen til atomraketter. Det er mit håb, at amerikanerne eller israelerne, hvis det skulle blive nødvendigt, vil vise det krævede mod og handlekraft til at forhindre Iran i at få atomvåben.

AKDOGAN: Nej, det kan vi naturligvis ikke, men vi kan blive nødt til det. Derfor er det vigtigt og meget afgørende, hvordan vi fra Vestens side genindleder en ”dialog” med Ahmadinajad, der, desværre, ser ud til at neholde præsidentembedet. Der er ingen tvivl om, at den lille mand vil tale med store og truende ord. Valgresultatet og demonstrationerne har sat ridser i hans ego og hans iranske vision (dvs. Iran som landet der kan tale USA og Israel imod). Spørgsmålet er så om han vil gøre alvor af sin trussel mod Vesten og især Israel eller om han vil bruge det som en platform til at booste sit (og sine støtters) selvværd?

Det er klart, at Israel og USA ikke vil acceptere at Iran får atomvåben, hverken med Ahmadinejad eller Mousavi og vil gøre alt – inklusive militære aktioner – for at forhindre det.

- Erslev

Hvad skal vi stille op, hvis det rent faktisk sker? Det er det store spørgsmål.

- Ellemann

Det er mit håb, at amerikanerne eller israelerne, hvis det skulle blive nødvendigt, vil vise det krævede mod og handlekraft til at forhindre Iran i at få atomvåben.

- Espersen

Præsident Obama er blevet kritiseret for vaghed. Hans svar lyder: "The last thing that I want to do is to have the United States be a foil for those forces inside Iran who would love nothing better than to make this an argument about the United States".² Hvem har ret – Obama eller kritikerne?

ERSLEV: Jeg synes, det er klogt af Obama at være tilbageholdende. Jeg tror, han vil anlægge en politik som den jeg ovenfor foreslog at EU skal indtage – og det vil formentlig i den nuværende situation være det bedste. Alt for mange gode mennesker er allerede havnet i de iranske fængsler fordi USA retorisk ”omfavnede” dem.

ELLEMANN: Obama har båret sig klogt ad. USA har ikke den bedste track-record, når det gælder aktiv medvirken til regimeskift i andre lande. Det forstår han. Og derfor passer han på med ikke at vælge side. Hvis der skal ske et regimeskift, skal det komme indefra. Og det vil kun kunne ske, hvis der ikke kan påvises indblanding udefra.

BARNEKOW: Som antydnet i svaret på spørgsmål 2 og 4 tror jeg, at Obama lige nu gør det klogeste, han kan gøre, hvis man gerne ser en opblødning i det iranske styres linie. Det kan godt være hans afventende tilgang ikke har klangbund indenrigs i USA (hvilket jeg tror bygger på en udbredt mangel på forståelse for forholdene i Mellemøsten i den amerikanske befolkning), men det gør han nok klogt i at ignorere. Tidligere tiders cowboy-retorik har jo ikke ligefrem vist sig at være en bedre løsning.

KHADER: Jeg synes det er en fornuftig linie p.t. og det viser at Obama indser, at der er flere faktorer i spil i Iran lige nu, nemlig som jeg nævnte før, at et ønske om et opgør med det iranske styre ikke er det samme som en ændret indstilling her og nu overfor USA eller Vesten. Man skal være på yderfløjene for at komme

² i interview med CBS,

jf.: <http://www.whitehouse.gov/blog/The-President-on-Iran-The-World-is-Watching/>.

med facitløsninger til den udvikling, der er lige nu. Og jeg er sikker på, at der er rigtig travlt i regeringskontorerne i både Det Hvide Hus og resten af Vesten for at sende signaler til Iran om, at der *er* en grænse for det her – Iran skal ikke tro, at de kan gøre hvad som helst.

ESPERSEN: Præsident Obama er på det seneste begyndt at skuffe. Det var dybt skuffende at opleve, hvorledes Obama slikkede Saudi-Arabiens konge op ad ryggen, da han i Riyad om kongen sagde, at han (Obama, red.) var blevet "overvældet af hans visdom". Jeg blev ved samme lejlighed til gengæld overvældet over præsident Obamas naivitet og mangel på situationsforståelse. Skuffende var det også nogle dage senere at overvære hans appeasement-tale i Cairo. Hvad angår situationen i Iran, har Obama helt sikkert fået råd om endelig ikke at give mullaherne mulighed for at kalde dette en kamp mod Den Store Satan i Washington. Og det lyder jo da meget fornuftigt. Men Obama kunne altså ikke finde ud af, hvordan han skulle tackle det problem – og kom i stedet til at fremstå som en, der bakkede op om mullaherne. Vist i øvrigt ikke meningen...

AKDOGAN: Også her har Obama vist, at han er en god leder med sans for timing. Han har været tilbageholdende fordi han kender historikken og sit lands rygte i regionen. Desværre bliver han også presset meget fra de konservative for at være alt for slap. Men trods dette har han holdt ved sit. Hans skarpe kritik var godt timet overfor styrets behandling af demonstranterne og ikke mindst da den unge kvinde Neba blev myrdet.

Obama har båret sig klogt ad.
USA har ikke den bedste
track-record, når det gælder
aktiv medvirken til
regimeskift i andre lande.
- Ellemann

Lars Erslev Andersen (f.1956) er projektseniorforsker for enheden for Politisk Vold, Terrorisme og Radikalisering ved Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS). Tidligere professor ved Syddansk Universitet og forfatter til en lang række bøger, bl.a.: "Innocence Lost. Islamism and the Battle over Values and World Order" (2007).
Besvaret søndag d.21/6 kl.14.26

Uffe Ellemann-Jensen (f.1941) var udenrigsminister 1982-93 og formand for Venstre 1984-98. Forfatter til en række bøger bl.a. "Din Egen Dag Er Kort", "Fodfejl", "Østen for solen" og "Vejen jeg valgte".
Besvaret søndag d.21/6 kl.20.57

Katrine Barnekow Rasmussen (f.1980) er

cand.scient.soc. i internationale udviklingsstudier (RUC) og religionssociolog, har netop skrevet rapporten "Irans udenrigspolitik: ideologi og pragmatisme i den islamiske republik" for Dansk Institut for Internationale Studier, DIIS (2009).
Besvaret mandag d.22/6 kl.11.52

Naser Khader (f.1963) er cand.polit., medlem af Folketinget for de Radikale 2001-2008, MF og formand for Liberal Alliance 2008-5. januar 2009, medlem af Det Konservative Folkeparti siden 17. marts 2009. Forfatter til bl.a.: "Ære og Skam" (Borgen 1996) og "khader.dk" – med Jakob Kvist (Aschehoug 2000).
Besvaret tirsdag d.23/6 kl.00.02

Søren Espersen (f.1953) MF for DF fra 2007, udenrigspolitisk ordfører. Teologistudier, Københavns Universitet 1974-76. Uddannet journalist, Danmarks Journalisthøjskole 1976-1980, arbejdede som journalist 1980-1996. Pressechef, Dansk Folkeparti 1997-2005. Forfatter til bl.a. "Danmarks fremtid – dit land, dit valg" (2001) sammen med U. Dahlerup og A. Skjødt og "Israels selvstændighedskrig – og de danske frivillige" (2007).
Besvaret onsdag d.24/6 kl.9.50.

Yildiz Akdogan (f.1973) medlem af Folketinget for Socialdemokratiet fra 2007, medlem af bl.a. Europaudvalget med ansvarsområdet retlige og indre anliggender. Cand.scient.pol. fra Århus Universitet, 2006. Politisk konsulent, Dansk Erhverv til 2007. Underviser på Krogerup Højskole til 2007. Assistent, Dansk Industri fra 2004-6. Journalist og webredaktør, Politiken, HABER 2003-4. Formand for netværket Tyrkiet i EU fra 2004. Medlem af Europabevægelsens hovedbestyrelse fra 2005. Demokratiske Muslimer fra 2005.
Besvaret torsdag d.25/6 kl.17.48.